

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 548/2012-5

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. októbra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť V. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3 T 62/2010 z 2. októbra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. B. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 16. októbra 2012 doručené podanie V. B., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť*“, ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 50 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6

ods. 1, 2 a 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prievidza (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 3 T 62/2010 z 2. októbra 2012 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľ v úvodnej časti sťažnosti uvádza:

„Podávam sťažnosť na verdikt Okr. Súdu Prievidza pod sp. zn. 3 T 62/2010 za porušenie Ústavy SR čl. 50 ods. 1 prezumcie nevyni. S prihliadnutím na Európsky dohovor o ľudských práv čl. 6 ods. 1/2/3. Zároveň žiadam Ústavný súd SR, aby mi prideliť ústavného advokáta... Nakolko my môj pridelený advokát ex offio odmietol spomínanú žiadosť napísať...“

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ bol napadnutým rozsudkom okresného súdu odsúdený *„za prečin vyhrážania a prečin krádeže na 16. mesiacov zo zaradením do stredného stupňa stráženia...“*. Sťažovateľ v sťažnosti formuluje výhrady voči spôsobu vykonania dokazovania a vyhodnocovaniu dôkazov (*„Voči mojej osobe svedčí jeden vykonštruovaný svedok..., ktorý menil svoje výpovede“*) v konaní pred okresným súdom v jeho trestnej veci a zároveň namieta, že v jeho trestnej veci mal rozhodovať senát, a nie samosudca, a tiež tvrdí, že *„Okr. súd mal brať do úvahy Ústavu SR čl. 50 ods. 1/2 prezumciu nevinný. Okr. Súd neakceptoval prezumciu nevinný čo je hrubé porušovanie mojich ľudských práv a Eu dohovoru... preto žiadam byť prepustený s väzby a finančne odškodnenie vo výške 10 000 eur.“*

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 50 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1, 2 a 3 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 3 T 62/2010 z 2. októbra 2012.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným

(všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie, čo podľa zistenia ústavného súdu aj urobil. O odvolaní sťažovateľa je oprávnený a aj povinný rozhodnúť miestne príslušný krajský súd ako odvolací súd (vo veci sťažovateľa ide o Krajský súd v Trenčíne, pozn.). Právomoc odvolacieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. októbra 2012